

Az értekezés modern társadalomtudományi megközelítésben, mindenekelőtt a viselkedésgazdaságtan tételeinek felhasználásával értékeli a klasszikus római jog kiválasztott, a Digestában szereplő néhány fontos forráshelyét.

Az értekezés legfontosabb megállapításai a következők:

1. A klasszikus római árképzési módok elhelyezése a sztoikus értelem és a neoklasszikus közgazdaságtan, észszerűség fogalom, ellentétes irányú megközelítésében.
2. A jogpozitivisták és etikai megközelítések ütköztetése a Digesta forráshelyeivel, mindenekelőtt a legnagyobb hatású római jogtudós, Ulpianus álláspontjával.
3. Annak kimutatása, hogy a római cenzori erkölcsbíráskodás – megállapítható jogi elemei ellenére – nem minősíthető jogrendnek, mert maguk a rómaiak nem tekintették annak.
4. A lex Aquilia büntetési mértéket meghatározó szabályainak joghatékonyasági elemzése és a viselkedési közgazdaságtan metszéspontjába helyezése.
5. A birtokvédelem indokainak az állami redisztribúció témakörébe vonása, és annak felvetése, hogy a birtokláshoz a római jogban ott fűződött birtokvédelmi joghatás, ahol az a jószágok optimális elosztása érdekében kívánatos volt.
6. Annak igazolása, hogy részletvételnél a vevőt hatékonyabban motiválja a tulajdonváltást a futamidő elején megengedő megállapodás.
7. Deli Gergely MTA-doktori értekezése rendkívül igényes nyelvi stílusban, átlátható szerkezetben, sajátos tudományos kutatási módszert követve, impozáns szakirodalmi apparátusra támaszkodva, számos jogtudományi invenciót felvonultatva elemez. A mű ötvözi a jogi romanisztika, a jogösszehasonlítás, a jogbölcselet és a gazdaságtudományok vonásait.